

Emlékszünk Péter ígéretére: „ha a többiek mind megbotránkoznak, én akkor sem”. Amikor ezt mondta, még mindig emberek szerint gondolkodott, úgy, mint amikor így szólt: „veled ez nem történhet meg”. Emberi módon gondolkodott, ezért emberekhez hasonlította magát. Elismerte, hogy Jézus „nagyrészt” jól lát, általában igaza van, de vele kapcsolatban nincs. Azt gondolta: azt, hogy én milyen vagyok, mire vagyok kész, én tudom legjobban. Függetlenítette magát Jézustól, és ebből csak bukás származhatott. „Az összeomlást gőg előzi meg, a bukást pedig felfuvalkodottság.” (Péld 16,18)

Nem az volt a fő szándéka, hogy leértékelje a tanítványtársait, de „ez jött ki belőle”. Ha én próbálom felmérni, hogy mekkora a hitem, az engedelmességem, bátorságom, szeretetem stb., az csak úgy fog „sikerülni”, hogy másokat lenézek. – Azt akarta megvallani, hogy ő nagyon szereti Jézust: kiáll mellette, kész a börtönre, a halálra. Jézus tudta, hogy Péter még nem kész erre: „Ahova én megyek, oda most nem követhetsz, de később majd követsz.” (Jn 13,36).

Péterben van bátorság. Próbálja fegyverrel megvédeni Jézust – nem értette meg, hogy az Úrnak valóban vállalnia kell a szenvedést és a halált, őerte is. Nem tudja Őt megvédeni, helyett Jézus védi meg mindnyájukat: „ha tehát engem kerestek, hagyjátok ezeket elmenni”.

A többi tanítvány elment, Péter követi az Urat távolról – az Ő szava ellenére: „most nem követhetsz”. Nincs a helyén, nem ott van, ahol az Úr akarja, hogy legyen. Olyan helyre ment, ahova az Úr nem ment vele, még ha ott is volt a közelben. Már bátorsága sincs, megijed egy szolgálóleány szavaitól. – Ismerős állapot: valamiben engedetlen voltam, magamban bíztam, és most ott állok erő nélkül, félve, és csak arra vagyok képes, hogy újabb bűnöket kövessek el, rossz döntéseket hozzak. Még kimenekülni sem képes: amikor először, másodszor megtagadta Jézust, még mindig ott marad. Csak akkor áll fel, amikor az Úr rátekint.

„Háromszor tagadsz meg engem” – az Úr tudta ezt. Azt is, hogy az ilyen helyzetből nem lehet elmenekülni. Amikor az Úr rátekintett Péterre, neki akkor jutott eszébe minden. Rájött: Jézus valóban Úr, valóban Isten, akinek még velem kapcsolatban is igaza van. Nekem pedig minden szeretetemről, bátorságomról – próbálkozásomról, erőlködésemről – kiderül, hogy semmi. Csak arra volt elég, hogy megbántsam az Urat.

Arra is rájött: Jézus Krisztus valóban Isten, akinek mindenkire gondja van, még rá is. Még a vallatása közben is, olyan helyzetben, amikor bárki más csak magával foglalkozna. Jézus tudta, mi történik „odakint”, azt is, hogy Péter ott van. Akár hallotta Péter szavait, akár nem, éppen akkor nézett rá, amikor kellett.

Az, hogy az én igyekezetem elégtelen; az, hogy az Úrnak igaza van velem szemben; az, hogy az Úrnak gondja van rám, és a megfelelő pillanatban „összezúz, de keze meg is gyógyít” (Jób 5,18) – ez kell ahhoz, hogy összetörjek, megforduljak, és hogy beszélni lehessen velem. Az Úr már ezzel a tekintetével is „beszért” Péterrel, ez zúzta őt össze, és ezzel kezdi gyógyítani. A gyógyítás folytatása az, amikor feltámadása után beszél Péterrel. Péter akkor már lát valamit abból, hogy az Úr Jézus szeretete sokkal nagyobb az övéénél. Jézus kérdései: „szeretsz-e engem”, ezt teszik világossá. „Jobban szeretsz-e engem ezeknél?” – arra, hogy jobban-e, nem válaszol Péter. Elhagyta azt, hogy másokhoz hasonlítsa magát.

Péternek ki kellett mennie onnan. Ezzel teljesedett be, amit Jézus mondott: minden tanítványa elhagyja. Egyedül kellett szenvednie, semmilyen könnyítést, vigasztalást nem kaphatott. De Jézus minden tanítványát kész volt újra megkeresni. Így üzen: „Mondjátok meg a tanítványainak és Péternek” (Mk 16,7). Nekem is üzen, akkor is, ha úgy gondolom, hogy nem vagyok a tanítványa.

Halála előtt azt mondta Péternek: „most nem követhetsz, de később majd követsz”. Feltámadása után azt mondta: „kövess engem” – úgy is, ha mások visznek oda, ahova nem akarom. Amire saját erőből nem vagyok képes, azt munkálja ki bennem. Lehet, hogy még most is én próbálom eldönteni, mi az, amit képes vagyok megtenni az Ő követésében, és mi az, amit már nem. Ő azt kéri: engedjük ezt el, és Őrá hallgassunk. Ő erőt ad mindarra, amit akar, hogy elvégezzünk, és ha kell, erőtlenséget is, hogy ne magunktól cselekedjünk.

1Pt 3,15

Ellenben az Urat, a Krisztust tartsátok szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.